

riet atter har tiltraadt denne Ordning, som gaar ud paa at sikre det danske Folk, at der, saafremt Petroleumstilsørselen ikke kommer i Gang, er andre Belysningsmuligheder. Det er jo klart, at naar en Tilførsel er saa usikker som Petroleumstilsørselen, saa organiserer man en Erstatning derfor med en vis Risiko. Hvis Petroleumstilsørselen pludselig og stærkt kommer i Gang, fordi der indtræder en lykkelig Vending i hele dette Forhold, saa er det muligt, at en Del af den Organisation med de andre Belysningsmidler: Tran, Tællelys og Karbid, som er tilvejebragt i Mellemtiden, bliver hel eller delvis overflødig — helt overflødig tror jeg dog ingenlunde, den bliver —, og saa vil noget af det, der er foretaget her, for saa vidt være overflødigt. Hvor der handles, der spildes; men hvorledes vilde Forholdene være, hvis vi den 1. Januar ikke mere har Petroleum her i Landet — hvilket vi ikke vil have, hvis Petroleumstilsørselen ikke kommer i Gang — og Staten saa ikke havde truffet alle de Forholdsregler, som den i Tide kunde have truffet for, at de nødvendige Belysningsmidler kunde komme til Stede? Jeg tror, at der da rundt omkring i Landet vilde være en stor og berettiget Misfornøjelse over den Mangel paa Eremsyn, som Statsledelsen havde gjort sig skyldig i, og alle, som savnede Belysningsmidler, vilde kritisere dette Forhold. For denne Kritik vilde det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Foss) være en veltalende Ordfører her i Tinget. Men naar der tales, som om Brændselsolienævnet har tvunget Folk til at lave Lamper, saa forstaaer jeg slet ikke, hvad det ærede Medlem sigter til. Jeg har ikke hidtil troet, at Industrien skulde tvinges til at arbejde. Jeg tror ikke, at det behøves, at der øves nogen som helst Tvang paa de forskellige Virksomheder, med hvem Staten gennem Brændselsolienævnet har truffet Aftale om at tilvejebringe disse Lamper — hvoraf nogle er ganske billige, smaa Erstatningslamper. Tværtimod, de har konkurreret meget ivrigt for at komme med og har truffet de bedst mulige Aftaler om, paa hvilken Maade disse Lamper skulde tilvejebringes; Tvang har sandelig ikke været nødvendig.

Under sin Gennemgang af disse for-

skellige Nævn bliver der af det ærede Medlems Kritik af samtlige Nævn altsaa — det beder jeg fastholdt — overhovedet kun Kritikken af den overordentlige Kommission og en Indvending mod et Medlem af Brændselsolienævnet tilbage. Alt det andet er nu erstattet af en Anerkendelse af, at i de andre Nævn er Erhvervene repræsenterede paa den Maade, som det er sket, og at der i saa Henseende er foregaaet en tilfredsstillende Udvikling. Hvorledes denne skulde kunne foregaa, før den er nødvendig, og før den overhovedet paabegyndes, ved jeg ikke.

Ud fra denne Fremstilling vendte det ærede Medlem saa sin Kritik i det hele taget mod Maksimalpriserne, som han altid har bekæmpet uden at kunne sætte noget andet og bedre i Stedet — jo, der var dog noget andet, og saa henviste han til Sodanævnet. Jeg skal ikke gentage det, men han viste, hvorledes der ved den af Industriudvalget skabte Organisation kunde tilvejebringes en Ordning, som staaer i Modsætning til Maksimalprissystemet. Da det ærede Medlem havde givet sin Fremstilling, afbrød jeg ham paa et vist Tidspunkt og sagde: „og derefter fastsættes der Maksimalpris“. Det ærede Medlem kunde ikke benægte det. Han sagde: Ja, der fastsættes Maksimalpris for Detailhandelen. Jeg kunde tilføje: Der fastsættes ogsaa Maksimalpris for al anden Handel, saavel for Fabrikanten som for Grossisten. Jeg skal eksempelvis blot tage en Bekendtgørelse vedrørende Fastsættelsen af Maksimalprisen — det er ikke den sidste, men den, som jeg har ved Haanden — af 31. Januar 1917. Der fastsættes der i § 1 for almindelig Krystalsoda en Maksimalpris saavel for Salg fra Fabrikant til Grossist som fra Grossist til Detaillist og, for det tredje, for Salget i Detailhandelen. Selve den Organisation, som det ærede Medlem priser, har altsaa forstaaet Nødvendigheden af, at dens Virksomhed ikke kunde gennemføres, medmindre der fastsættes Maksimalpriser. Saa sagde det ærede Medlem: Ja, men der er virkelig Virksomheder, hvor disse Maksimalpriser ikke kan anvendes, hvor Priserne maa være billigere. Ja, men Maksimalpris er jo ikke en fast Pris. Det er den højeste Pris, der er tilladt, og derfor er det givet, at der ingen er, der kan forbyde, at der